

Sygn. akt I CNP 57/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi R. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt V Ca 264/14, wydanego w sprawie
z powództwa R. K.
przeciwko T. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność prawomocnego wyroku z prawem uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

R. K. zarzucił kwestionowanemu w skardze prawomocnemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 6 marca 2014 r. naruszenie art. 367 § 3 oraz art. 374 k.p.c. przez rozpoznanie apelacji strony pozwanej, na skutek której ten wyrok został wydany, zamiast w składzie trzyosobowym w składzie jednoosobowym i nie na rozprawie, lecz na posiedzeniu niejawnym.

Twierdzenia skarżącego o naruszeniu tych przepisów przez Sąd Okręgowy są oczywiście bezzasadne. Sprawa, w której zapadł kwestionowany wyrok, była rozpoznawana zgodnie z jej właściwościami w postępowaniu upominawczym i zarazem uproszczonym, pod stosowną sygnaturą (zob. § 83 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej, Dz. Urz. M.S 2003.5.22). Według art. 505¹⁰ k.p.c., w postępowaniu uproszczonym sąd rozpoznaje apelację w składzie jednego sędziego i może ją rozpoznać

na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała rozpoznania apelacji na rozprawie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.